

ממתק לישבת

זמני השבת
ירושלים תל אביב חיפה באר שבע
כניסת השבת 7:11 7:26 7:19 7:27
אחרי השבת 8:29 8:32 8:34 8:30

גִּנְבָה מִשֵּׁת לַמֶּת

תל-אביב-יפו
Tel-Aviv-Yaffo
שולחם - P.P.
67' ש

תקציר: רב העיר קולומביה שובאוקראינה, רבי הלל לייבוביטש, מגלה גליל שבת את הפמטום נעלמים מול עיניו. הרב מודיע לאגב שפרץ לביתו, שהוא מוחל לו על הגנבה. הגנב ביש הפזל, נתפס, והוא מובל לתחנת המשטרה. אך הרב פלגה אותו.

מאת עוזי קפלון

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

להזמנות: 073-2480711
עריכה: ד. גרנמן
ניקוד ועיצוב: פרלשטיין אורנים: רפי דרוק
משתתפים: מ"ם הרשקוביץ, עוזי קפלון

נהנים עם איצי

שְׁלוֹם לְךָ יוֹמָנִי,

היום בבקר, המורה שלנו הגיע לכתה עם שקית, ואמר לנו שלכבוד העבודה שבשבת הקרובה יקראו בפרשת השבוע על מצות הציצית, הוא רוצה ללמד אותנו דבר חשוב.

המורה ספר לנו שבכל בקר בשעת תפלת שחרית, לפני ברכת הציצית, צריך כל אחד לבדק את חוטי הציצית שהוא לובש, ולראות שלא חסר בהם חוט שפוסל אותם. המורה הסביר לנו איך אפשר לדעת אם ה'טלית הקטנה' (הציצית) כשרה או לא, ואמר שבכל מקרה, תמיד אפשר לגשת למורה או למבגר אחר שידוע, ולשאל אותו.

כלנו התחלנו לבדק בהתלהבות את הציציות שלנו, ודי נדהמנו לגלות שלכמה ילדים, באמת היו חסרים חוטים בצורה כזאת שהציצית היתה אסורה בלישה.

כאן הוציא המורה מן השקית, כמו קוסם, כמה וכמה 'טליתות קטנות' עבור התלמידים שנאלצו להסיר מיד את הציצית הפסולה.

"הסתכלות על הציצית, מביאה לראות שמים", הסביר לנו המורה. "כי הרי תפקידם של חוטי הציצית הוא להזכיר לנו כל הזמן את המצוות כלן. לא לחנם נאמר בסוף פרשת ציצית: 'אני השם אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים', כדי שזכור שכל הבריאה היא בנדיו של השם, כפי שראינו בנסי ציאת מצרים, ולכן מי שעושה את רצון השם ומקיים את המצוות, רק מרויח מכך."

שְׁלוֹךְ, אֵלֵי

הצבא ירצה לשמע שהתייחסו יפה לתלמידיו של האורח החשוב שלנו!

מונבז התאושש אף הוא תוך כדי דבור. ההכרזה הגאה של גדעון על היותם תלמידיו של רבנו יוחנן, נשמעה באזניו כמו הכרזתו התקיפה של אליעזר, כשפגש בלבן הארמי: "עבד אברהם אנכי!". רק לאחרונה למד על כך בחמש בראשית. בקלל, נאמו המרשים של חברו זקף אף את קומתו שלו.

החילים הפשוטים הביטו בהם בעיני עגל. מוחם הצר לא השכיל להבין מה קורה פה ואיך, והמלים המזורזות: 'הגיע בתם הלוי', בלבן אותם לחלוטין. דבר אחד הם השכילו להבין: עדיף לא לפגוע באורחו של שר הצבא או בנעריו, והם זזו הצדה ואפשרו לילדים להחלץ בשלום מן התבה ואף לצפות במחזה מיחד במינו.

היה זה באמת מחזה משעשע. מפני שלפתע – אל תוך התבה, שהכילה בקשי את הזנה עם שני הילדים הצנומים, נדחסו במקומם בבת אחת ששת החילים הרומאים, עטים בתאונות אל הזנה, ראשיהם למטה ורגליהם מתנופפות כלפי מעלה, כשהם שורטים זה את זה, צורחים וצוחים, ונלחמים ביניהם על מטבעות הזנה.

"התבה מתפרקת!", נסה גדעון לעצור, אך לא היה עם מי לדבר. ברק הזנה כמו סנור את עיניהם וטרף את חושיהם. רק כשלא נותרו מטבע אחד בפנים, והחילים הצליחו איכשהו להחלץ מן התבה, נגע מונבז בכתפו של אחד מהם: "עכשו, כשרוקנתם את התבה מכל הזנה, זה הזמן לקיים את חלקכם בעסקה", הוא הצביע על הכבשה שלחכה עשב בשקט בצד.

החילים רטנו אך הילדים התעקשו. "האם תרצו שנספר לשר הצבא?!", אימו וסופו של דבר שהתבה חזרה לבסיסה והכבשה השמנה בתוכה. עתה התפנו הנערים האמיצים לסקור את סביבותיהם...

תקציר: עמרי מורה לבדיוניו לנעץ את חניותיהם בתוך הארץ... וזקהם גלות פי אין כל ילדים מסתתרים בפנים. הוא מסתלק מאקוב, וגדעון ומונבז חוזרים לארץ.

78 שְׁשֶׁה בְּקֶרֶשׁ אָחָד...

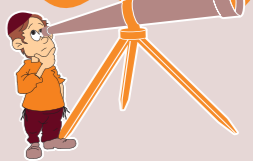
מבצע לא קל היה זה, להעלות את הארץ בחבל ולשלושלו בזהירות לצד השני של החומה. בפנים רעדו מפחד גדעון ומונבז, שהונפו אל על, וחשו כל רגע כי הגה עוד מעט קט הם נופלים ומתרוסקים, חלילה. גדעון נסה להתבדח: "לא פשוט להיות מורמים מעם.. אה, מונבז?". אך מונבז היה מפחד מכדי לחצק ושפתיו רק מלמלו פסוקי תהלים. כי, בנוסף לטלטולים, אף נקר בלבם, כמונבז, החשש הכבד בדבר טיב קבלת הפנים שיעניקו להם הרומאים...

רב הרפינס וכל חברי הפתח נדרשו לכל כוח שריריהם. הם משכו, דחפו וסחבו, וסופו של דבר, שהארגז על מטענו הניקר ירד ונח לו למרגלות החומה מצדה השני. גדעון ומונבז נטשו ברגע זה סופית את ירושלים, אך היו עתה לראשונה מוגנים מפני מבקשי נפשם הבריונים. אלא שעדיין לא יכלו לנשם לרוחה. איך יתייחסו אליהם הרומאים?

הם שמעו בחרדה כיצד משברים הרומאים בחרבותיהם את מעול הארץ, ואז, נפתח המכסה מעליהם וששה פרוצים עטורים בקסדות מתכת עם נוצות, הציצו פנימה בחמדנות אל הזנה, ונסוגו אחור בבהלה למראה שני הילדים היהודים שנבטו אליהם מבפנים בעינים דומעות...

"מ..מה אתם עושים פה?", התעשת אחד החילים, וגדעון, שהספיק להרגע מעט, למראה תדהמתם של הרומאים, הזדקף בתוך הארץ, נגב את עיניו בשרוולו והודיע בקול הכי אמיץ שיכול היה להפיק מגורו: "שינינו תלמידיו של רבנו יוחנן בן זכאי! זה החכם היהודי, שאף אתמול הגיע למחניכם בתם ההלונה שלו, על מנת לפגש את שר הצבא. אנחנו צריכים להגיע אליו כמה שיותר מהר. שר

דמות מהפרשה

תקואל המדברי

עמדנו במדבר סיני, הרחק מהאילים, מקפים בחול צהב ומדכא.

"אני מיאש!", אמר לי עצביאל הצעיר. "היינו כל כך קרובים להכנס לארץ, והנה קעת על ידי חטא המרגלים נענשנו להשאיר במדבר! מי יודע אם לא נחטא שוב ונענש שלא נכנס כלל לארץ?".

"אין לי במה לנחם אותך", הסכמתי אתו. "איך אומר הפתגם? 'מה שבשלת – זה מה שאתה אוכל'. לא היתה לנו מספיק אמונה בדברי משה רבנו ובהבטחה להכנס לארץ, ועל כך אנו נענשים. אם היינו כלנו קמים ומשתיקים את המרגלים – לא היה כל העם נענש..."

"כך או כך", סכם עצביאל בעגמומיות, "ארץ ישראל נראית קעת רחוקה יותר מאי פעם..."

והנה, אנו רואים את שמחאל רץ לקראתנו. "שמעתם על המצוות החדשות שצוה משה?", פלט בין נשימה לנשיפה. "מצוות נסכים!"

"מצוות זה דבר משמח", הסכמתי. "העסוק במצוות ינחם אותנו", אמר גם עצביאל.

"לא, זה הרבה יותר מזה!", התלהב שמחאל. "את מצוות נסכים צוה השם בלשון 'כי תבאו אל ארץ מושבותיכם' – זו הבטחה שנכנס לבסוף לארץ, למרות החטא החמור! יש תקווה!"

קוראים בענין

מעגל שנסגר

יום ששי בעיר אוליגובסק שעל גדת הוולגה ברוסיה. בבית משפחת מרוזוב, שליחי חב"ד בעיר, ההכנות לשבת בעצומן. הרב יוסף יצחק, רבה של העיר, נעדר מביטו. רעייתו, שרה, חקכה בדעתה כיצד לערוך את שלחן השבת בהעדרו, והחליטה להזמין לסעודה כמה נשים.

בעודה תוהה אל מי לפנות, נגשה אליה נטשה, עוזרת הבית הלא-יהודיה, ושאלה דבר-מה. באותו רגע הבריקה מחשבה במוחה: היא תזמין את נטשה. אמנם אין היא יהודיה, אך יש לה כמה חברות – שתיים מהן יהודיות. אם תזמין את נטשה ואת חברותיה, ודאי ישמחו לבוא, וכך יזכו להדליק נרות שבת ולהשתתף בסעודת שבת כהלכתה.

נטשה שמחה על ההזמנה, ולקראת שעת הדלקת הנרות נשמעו דפיקות על הדלת. נטשה ועמה שלוש נשים נכנסו פנימה. שתיים מהן היו חברותיה היהודיות והשלישית לא-יהודיה, רימא שמה.

בהגיע השעה הדליקו הנשים היהודיות נרות, ואלו רימא הביטה סביבה בארשת מתוחה, בוחנת את הנעשה בחשדנות.

הרבנית מרוזוב קשרה עם האורחות שיחת הפרות. רימא כמעט לא פצתה את פיה. ופתאום פלטה בשקט: "אתן יודעות, אמי

היתה יהודיה!"

ההלם היה גדול. "זאת אומרת שאת יהודיה? איך יתכן?", התקופו אותה חברותיה במטח שאלות כשהתאוששו מהתדהמה.

רימא נשמה עמקות והחלה לספר:

"אני ילידת העיר אודסה שבאוקראינה. הייתי בת בכורה מבין חמשה ילדים. תמיד חשתי שאמי אוהבת אותי פחות מאחי ואחיותי. אפילו בזמן הארוחות הייתי האחרונה לקבל את מנת המזון. לעתים נאלצתי להשתפק בשאריות. הייתי מעמדת אחרונה להשתתף בטיוולים ובארועים.

"לא הבנתי מדוע אמי מתנהגת כך כלפי. הגעתי למסקנה שאמי פשוט אינה אוהבת אותי. כשגדלתי החמיר המצב. רב עבודות הבית הטלו עלי. נאלצתי לנקות, לכבס, לבשל ולהשגיח על הילדים. נהפכתי למשרתת. מעולם לא החזירו לי אהבה.

"יום אחד כל זה התפרץ. פניתי אל אבי בבכי ושאלתי מדוע אמא אינה אוהבת אותי. אבא נסה להרגיע אותי: 'את הגדולה מכלן, לכן נדרש ממך יותר', אך בתוכי ידעתי שאין זו האמת. לא העזתי לחקר יותר. בגרתי, נשאתי ונפרדתי מבית הור'."

רימא לגמה מכוס המים והוסיפה לספר:

"כאשר הייתי בת 42 ואם בעצמי לשני ילדים נתבשרתי כי אבי חולה במחלה סופנית. הרופאים שחררו אותי לביתו, מתוך ידיעה כי אין דבר שאפשר לעשות למענו. חבריו וקרוביו באו להפרד ממנו. יום אחד

ישבתי לצדו, ופתאום בקש לנעל את הדלת שכן רצונו לגלות לי סוד.

"אבא פתח ואמר: 'אני רוצה שתדעי מי את'. חלפה בי צמרמרת. אבי ספר שבשנת תרצ"ג (1933) התחתן עם אשה יהודיה, שהוריה עבדו בתאטרון של אודסה. הוא עצמו שמש סוכן של המשטרה החשאית.

"כמה שנים אחר-כך פרצה מלחמת העולם השנייה. הגרמנים כבשו את העיר. אשתו היהודיה של אבי שמעה שהגרמנים מרכיזים את כל היהודים, ומהרה לתאטרון כדי לברר מה שלום הוריה. כשהגיעה לשם התחור לה כי אחרה. שניהם נלקחו.

"היא פרצה בבכי היסטרי, והתמוטטה על רצפת התאטרון. הלחץ והמתח גרמו לה צירי לדה, ובטרם הספיקו להבהילה לבית היולדות – ילדה שם, בתאטרון, את בתה. אבי הזעק למקום, אך מצא שם רק את התינוקת. אשתו נעלמה ואין הוא יודע מה עלה בגורלה. הוא משער שנתפסה בידי הנאצים.

"אבי לא היה יכול לגדל את התינוקת לבדו, והעביר אותה לבית יתומים. כשנשא מחדש,

לקח אותה לביתו, מתוך תקווה שאשתו החדשה תעניק לה יחס מסור ואוהב.

"אבי סים את ספורו: 'התינוקת הזאת היא את. לצערי הרב אשתי השנייה לא העניקה לי יחס שווה לשאר ילדינו, ואני מבקש את סליחתך'.

"כעבר זמן קצר אבי נפטר. הגלוי המרעיש לא הרפה ממני. בהזדמנות הראשונה נסעתי לאודסה, ומיד חפשתי את התאטרון. כשאתרתי את המבנה העתיק נכנסתי פנימה. התישבתי על ספסל ופרצתי בבכי נסער. אשה מבגרת נגשה לשאול מה מעיק עלי. ספרתי לה כל מה שספר אבי על ערש דווי.

"לפתע הבחנתי שידיה רועדות. 'אני לא מאמינה', אמרה, והביטה בי בעינים פעורות מתדהמה, 'זו את! את התינוקת!'. כעבר רגע הוסיפה: 'אני הייתי המילדת שלך!'. המעגל נסגר. ספורו של אבא התברר כאמת לאמתה.

"חלפו שלושים שנה", הוסיפה רימא לספר. "כל השנים נצרתי את הספור עמק בלבי. ידעתי שאני יהודיה, אך לא היתה לזה שום משמעות בעיני'."

הרבנית מרוזוב התעשתה ראשונה. "עד עכשו", הכריזה.

ואז, לראשונה בחייה, בהיותה בת שבעים ושש, השתתפה רימא בסעודת שבת.

בשבוע שלאחר מכן זכתה לקבל שי – זוג פמוטות נאים, נרות ולוח שנה יהודי. אט-אט, בצעדים קטנים ובטוחים, שבה עוד נשמה יהודיה אל חיק עמה.

מחכימים ונהנים

לא להוציא דבה

אל ביתו של רבי נפתלי צבי יהודה ברלין מוולוז'ין, הנצי"ב, בא שליח מארץ-ישראל, שיצא למסע אסוף תרומות. הנצי"ב ערך לפניו שלחן ועמד לשמשו, כשהוא קורא שוב ושוב: "אורח יקר, אורח מארצנו הקדושה".

בתם הסעודה שאל הנצי"ב את אורחו על הנעשה בארץ-ישראל. נאנח השליח והחל לספר על הירידה הרוחנית של דור הבנים לעמת דור האבות. עצר אותו הנצי"ב ואמר שאין רצונו לשמע את דבת הארץ.

הצטדק השליח: "יאמין לי רבנו שאני מספר דברים פהויתם". הגיב הנצי"ב: "המרגלים ששלח משה אף הם ספרו דברים פהויתם, ובכל זאת הם נקראים מוציא דבת הארץ רעה".

בבית משפחת גאולה

ציפי: היה כל כך ביי לאפיות חלות לנשבת! והחלות גם היו טעימות במיוחד.

צביקה: זה בזכות מצות הפרשת חלה, שנוקרא עליה השבוע בפרשה.

שרי: נכון, אני כבר חכמה שיהיה לי בית מצוה, ואוכל גם אני להפריש חלה.

צביקה: רק חבל שאחר כך צריכים לשרוף את החלק ששפריש, ואי אפשר להעביר אותו לבתבת האפיתית, לכוון בירושלים.

אפא: נכון, הפצוה ביום היא באפית חלקית ביותר. אנחנו מאוד מחפשים לזמן שבו מצות הפרשת חלה, תהיה הודפנות קדושה לתרם לכוון, ולתת לו כמתוך מה שברך אותנו השם.

אבא: אבל גם היום, במצות הפרשת חלה, אנחנו פראים שאנחנו זוכרים שהחלה שולנו, והפזון שולנו, וכל הפרנסה שולנו, פגיעים אלינו רק בזכות ברפת השם!! כי השם הוא בורא העולם, וכידו פגיע כל השפע.

שרי: אם פידו כל השפע, אז בשעת הפרשת חלה, נבקש מבורא העולם שישלח לנו כבר את המשיח, ונזכה לקיים את מצות הפרשת חלה האפיתית.